

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **J. K.**, zast. JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. března 2005, č. j. 64 Az 140/2004 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Odměna zástupce stěžovatelky, advokáta JUDr. Josefa Moravce, se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, **s e p ř i z n á v á** v částce 2558,50 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2004, č. j. OAM-399/LE-L05-07-2004 byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně dne 14. 7. 2004 žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě shora označeným jako nedůvodná zamítnuta.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobkyně jako stěžovatelka uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a namítá, že žalovaný nesprávně rozhodl o zamítnutí žádosti o azyl stěžovatelky, když posoudil její žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť stěžovatelka podala žádost o azyl v ČR s cílem se vyhnout hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení azylu dříve. Krajský soud pak pochybil, pokud měl postup žalovaného za správný. Výše citované ustanovení zákona o azylu lze totiž aplikovat pouze za splnění dvou kumulativně daných podmínek, tedy jednak že a) *žadatel podal žádost o azyl v ČR s cílem se vyhnout hrozícímu vyhoštění* a b) *žadatel mohl požádat o udělení azylu dříve*. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že ani jedna z podmínek výše uvedených není v daném případě naplněna. Pokud jde o podmínku ad a), bylo v řízení prokázáno, že sice stěžovatelce byl uložen trest vyhoštění, avšak důvodem pro podání žádosti o azyl nebyla snaha vyhnout se výkonu rozhodnutí vyhoštění (když v době podání žádosti o azyl ještě žádné pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o trestu vyhoštění neexistovalo), ale stěžovatelka měla zájem požádat o azyl v ČR již dříve. Stěžovatelka opakovaně uváděla, že měla informace o tom (a tyto i důkazy podložila), že ČR „udává“ žadatele o azyl jejich domovským státům. Stěžovatelka tak měla oprávněnou obavu požádat o azyl v ČR neprodleně, a učinila tak až poté, co se dozvěděla, že o jejím pobytu na území ČR jeho domovský stát již ví. V mezidobí byl stěžovatelce uložený trest vyhoštění milostí prezidenta republiky zrušen, přičemž stěžovatelka si je vědoma toho, že v dané fázi a zejména typu řízení nelze k tomuto rozhodnutí přihlížet a toto rozhodnutí může být spíše podnětem pro obnovu správního řízení nucena území ČR opustit, přes to trvala na její žádosti o udělení azylu v ČR, projednání. Stěžovatelka skutečně chce získat azyl v ČR a takový úmysl měla již od počátku, když její žádost nebyla založena na snaze vyhnout se vyhoštění z ČR. Pokud jde o podmínku ad b), pak lze v podstatě odkázat na výše uvedenou argumentaci uvedenou k podbodům ad a).

Stěžovatelka dále namítá, že se správní orgán nezabýval možností udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu a dále, že rozhodnutí žalovaného nemá náležitosti správního rozhodnutí, neboť není v souladu s ustanovením 47 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) podepsáno oprávněnou osobou a nemůže tedy mít účinky správního rozhodnutí, tj. vlastně se o správní rozhodnutí pro jeho neúplnost nejedná. Stěžovatelka je přesvědčena, že stále a opakované porušování zákona žalovaným, spočívající v nedoručování originálu rozhodnutí účastníkům řízení o udělení azylu, a to i v případě, že by takové pochybení bylo shledáno soudem jako pochybení nebo vada rozhodnutí méně závažná, než tvrdí stěžovatelka, je ze strany žalovaného jednáním zcela nepřijatelným. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že rozhodnutí žalovaného bylo vyhotoveno osobou, která je na rozhodnutí podepsána pod odrážkou „za správnost“ nikoliv v P., jak je uvedeno v záhlaví rozhodnutí, ale v příslušném azylovém středisku a následně doručeno (předáno) stěžovatelce, aniž by samo rozhodnutí bylo mezi tím zasláno do P., kde by jej stvrdil svým podpisem jako osoba oprávněná PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky. Časový odstup je dle názoru stěžovatelky v daném případě natolik malý, že nebylo možné za obvyklé rychlosti doručování si písemností v rámci správních orgánů nebo soudů, aby rozhodnutí bylo doručeno z azylového tábora do P. a zpět v tak krátkém časovém úseku. Stěžovatelka se domnívá, že systém vyhotovování rozhodnutí spíše funguje tak, že příslušný pracovník vypracuje rozhodnutí v tom či onom azylovém táboře a po předání nebo doručení je toto rozhodnutí zasíláno spolu se spisem žadatele o azyl do P., kde jej v jednom vyhotovení podepíše oprávněná osoba. Tomuto závěru nasvědčuje i skutečnost, že rozhodnutí, která jsou

doručována účastníkům řízení o udělení azylu, jsou vždy doručována pouze s podpisem osoby, která jej zřejmě vyhotovila, tedy osoby, která je podepsána pod odrážkou „za správnost“ a pouze rozhodnutí, která jsou založena ve správním spise a kterými žalovaný správní orgán prokazuje svou dostatečně projevenou vůli, jsou podepisována osobou oprávněnou. Z uvedeného plyne, že ve chvíli, kdy je rozhodnutí předáno či doručeno účastníkovi řízení, není rozhodnutí správního orgánu ještě podepsáno oprávněnou osobou a správní orgán tak v rozhodné době dosud neprojevil svou vůli řádným a dostatečným způsobem. Zejména pak se oprávněná osoba neseznámila s obsahem rozhodnutí a rozhodnutí tak bylo vydáno zcela bez jejího vědomí. Krajský soud se měl případnou nicotností napadeného rozhodnutí zabývat z úřední povinnosti.

Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že okamžité vycestování stěžovatelky z území ČR by bylo pro ni nepřiměřeným zásahem do jeho osobních poměrů, žádá tímto stěžovatel soud, aby kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, a tvrdí, že jak rozhodnutí správního orgánu ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, přičemž plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele, učiněná ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí žalovaného. Žalovaný poznamenává, že žádost stěžovatelky byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a ta se nemůže v řízení o kasační stížnosti dovolávat posouzení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu, neboť o těchto formách azylu nemohlo být v tomto typu řízení rozhodnuto. K námitkám stěžovatelky vztahujících se k zmiňované absenci podpisu ředitele žalovaného PhDr. T. H., žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 64/2003 ze dne 29. 1. 2004.

Z obsahu předloženého spisu soudního a správního vyplývá, že se stěžovatelka domáhala u Krajského soudu v Ostravě zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2004, č. j. OAM-399/LE-L05-07-2004, jímž byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu.

V rámci stěžovatelkou uvedených důvodů k žádosti o udělení azylu, doručené dne 19. 4. 2004 žalovanému, stěžovatelka uvedla, že byla nucena opustit zemi původu, jelikož byla pracovnící policie a poté sledována. Při pohovoru k žádosti o udělení azylu konaném dne 24. 6. 2004 uvedla, že z Ukrajiny odcestovala z důvodu ohrožení na životě po vydání opozičních novin. Pracovala v policejních novinách a po vydání opozičních byla sledována pracovníky ministerstva vnitra. Po výhrůžkách a po dvou fyzických útocích, zejména po zjištění, že v případě odchodu ze zaměstnání dojde k dalšímu fyzickému útoku, jelikož věděla příliš mnoho informací o policejní praxi, odjela do K. z obavy o život. O pomoc na policii se obrátit nemohla, pracovala tam a věděla, že jí nepomohou. Opatřila si falešný cestovní doklad a z P. cestovala do M., odkud ji letištní kontrola vrátila zpět do P. Cílem její cesty byla Itálie. Po prvním soudním jednání (trestní řízení ve věci padělání a pozměňování veřejné listiny, pozn. NSS) se žadatelka rozhodla požádat o azyl na území ČR, jelikož byla uznána vinnou a byl jí vyměřen trest odnětí svobody v délce tří měsíců a trest vyhoštění. O azyl nepožádala ihned po svém příjezdu do ČR, protože věděla, že ČR předává na Ukrajinu zprávu o tom, kdo zde žádá o azyl. Stěžovatelka předložila důkazy na podporu svých tvrzení, např. kopii titulní strany novin, pracovní knížku atd.

Žalovaný ve svém rozhodnutí (28. 6. 2004, nabylo právní moci dne 12. 7. 2004) uvedl, že důvodem žádosti o udělení azylu byl záměr vyhnout se hrozícímu vyhoštění, tedy návratu do vlasti, ačkoliv mohla požádat o udělení azylu již dříve.

Dne 13. července 2004 rozhodl prezident republiky o prominutí trestu vyhoštění, jež byl stěžovatelce uložen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 6. dubna 2004, sp. zn. 16 T 25/2004, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. května 2004, sp. zn. 6 To 204/2004, za trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zákona.

Krajský soud v Ostravě po projednání věci v rozsudku konstatoval, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu až v době, kdy jí byl udělen trest vyhoštění soudem. Nebylo prokázáno, že by žalobkyně splňovala některou z podmínek pro udělení azylu, když její snahou bylo pouze legalizovat si pobyt v České republice. Krajský soud se důkladně zabýval jednotlivými žalobními body. Z hlediska výkladu § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se proto soud plně ztotožňuje s názorem vysloveným žalovaným ve svém rozhodnutí, a sice že žalobkyně ač objektivně mohla o udělení azylu požádat dříve, vstoupila od azylového řízení s cílem vyhnout se trestu vyhoštění. Soud konstatoval, že žalovaný si opatřil dostačující množství podkladových zpráv pro posouzení situace stěžovatele v zemi původu, soud neshledal žádného věcného ani procesního pochybení žalovaného při jeho rozhodování.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./ nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák./, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě v mezích důvodů uplatněných ve smyslu § 103 odst. 1 zákona písm. a), b) a d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocítuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním,

tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Z rozsudku krajského soudu napadeného kasační stížností je zřejmé, že se jmenovaný soud zabýval námitkami stěžovatelky uplatněnými v žalobě, přičemž byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody opravného prostředku a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ve znění platném v době rozhodování správního orgánu, se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. V posuzované věci je třeba zcela odmítnout uchopení tohoto zákonného institutu způsobem popsaným v žalobě i kasační stížnosti, neboť ze správního spisu plyne, zejména z protokolu o pohovoru k důvodům žádosti stěžovatelky o azyl, že žádost o udělení azylu podala stěžovatelka v době, kdy pobývala ve vyhošťovací vazbě R. a byl jí již trest vyhoštění udělen dne 6. 4. 2004 Obvodním soudem v Praze 6. Z Ukrajiny stěžovatelka odcestovala již v lednu (29. 1. 2004) do P., odkud letěla do M. Je tedy zřejmé, že stěžovatelka mohla o azyl požádat již při první návštěvě P. v lednu 2004, ovšem skutečný úmysl stěžovatelky byl odjet do Itálie i s ohledem na tvrzené „udávání“ jmen žadatelů o azyl v ČR Ukrajině. Podmínka hrozby vyhoštění v době podání žádosti o azyl byla splněna, není tedy žádný důvod zaujmout jiný názor, než ten, k jakému dospěl žalovaný ve svém rozhodnutí o žádosti o udělení azylu.

K aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu Nejvyšší správní soud připomíná, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona. Pokud v řízení vyplynula nepochybná skutečnost, taxativně uvedená v § 16 odst. 1 písm. k) zákona, totiž, podat žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv bylo možno požádat o udělení azylu dříve, jde o důvody, které jsou pro udělení azylu nerozhodné. V daném případě správní orgán rozhodne konečným způsobem ve věci bez toho, aby zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona. Zamítl-li správní orgán žádost jako zjevně nedůvodnou, aniž by zkoumal další důvody pro udělení azylu, postupoval v souladu se zákonem. Nepříslušelo-li o relevantních důvodech pro udělení azylu rozhodovat správnímu orgánu, nemohla být tato skutečnost přezkoumávána ani soudem. Rozhodnutí žalovaného i kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu se zákonem.

Stěžovatelkou namítané neposouzení žádosti o azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu představuje dle § 109 odst. 4 s. ř. s. tzv. *novum*, tzn. skutečnost, kterou uplatnila poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. K takovým skutečnostem Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

K námitkám stěžovatelky ve vztahu k porušení ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, je třeba doplnit, že v daném případě správní orgán na případ stěžovatelky použil tzv. zkráceného řízení o azylovém právu uplatňovaného na základě zjevně nedůvodného návrhu na zahájení řízení. Jedná se o řízení, které není prováděno v celém rozsahu, tj. neprobíhá zde proces dokazování o přítomnosti odůvodněného strachu z pronásledování.

Možnost zkráceného řízení je zakotvena v ustanovení § 16 zákona o azylu, přičemž nutno zdůraznit, že naplnění podmínek uvedených v tomto ustanovení neznamena automatické vyloučení z řízení o udělení azylu, ale jeho zrychlení. Žadateli však musí být dána možnost, aby se vyjádřil k obsahu své žádosti, aby mohly být posouzeny konkrétní jednotlivé důvody, které jej vedly k opuštění země původu. Tak tomu v posuzované věci bylo.

Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky spočívající v nezákonnosti a nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení za důvodné.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud důkazní materiál, jinak dostačující k učiněnému správnímu skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správního skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly shledány. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že stěžovatelka nebyla nikterak krácena na svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. V rámci protokolu o pohovoru k žádosti o azyl byla stěžovatelce poskytnuta informace o všech pramenech, z nichž správní orgán vycházel, s možností se k tomu vyjádřit.

Důvodem pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatelku z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházely a jakými právními úvahami se při rozhodování řídily.

Týká se stěžovatelkou vytýkaného pochybení žalovaného spočívající v nedostatku podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí žalovaného, je třeba v daném případě odlišit situace, kdy ve správním spise je založen originál rozhodnutí správního orgánu od situace popsané v kasační stížnosti namítaném případě pod sp. zn. 1 Azs 111/2004, kde originál rozhodnutí správního orgánu založen nebyl.

Nejvyšší správní soud po seznámení s obsahem správního spisu konstatuje, že stěžovatelčino tvrzení o absenci podpisu na vyhotovení rozhodnutí Ministerstva vnitra (jako správního orgánu I. stupně) ze dne 28. 6. 2004, které jí bylo doručeno, se mohlo zakládat na pravdě. S touto skutečností ostatně nijak nepolemizuje ani žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti. Posuzované vyhotovení rozhodnutí bývá opatřeno úředním razítkem, dále je uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, avšak chybí její podpis, který je nahrazen uvedením „za správnost“ a podpisem osoby, která rozhodnutí zřejmě pouze vyhotovila. Ve správním spisu je však založeno rozhodnutí bezvadné, které obsahuje všechny

náležitosti správním řádem požadované, včetně podpisu oprávněné osoby (v daném případě PhDr. T. H., ředitele odboru azylové a migrační politiky).

V absenci podpisu na doručovaném vyhotovení rozhodnutí spatřuje stěžovatelka nicotnost tohoto rozhodnutí, kterou měl krajský soud vyslovit i bez návrhu. Nicotnost (neexistenci) správního aktu však způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Může se jednat o vady spočívající například v rozhodování absolutně nekompetentním orgánem, rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí bez náhrady zrušen, či absolutní nedostatek zákonem předepsané formy. Vadu vyskytnuvší se v nyní posuzovaném rozhodnutí ovšem nelze pokládat za natolik intenzivní, aby mohla založit přímo nicotnost tohoto rozhodnutí. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno například tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že toto rozhodnutí bylo vydáno zcela bez jejího vědomí. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně není.

Na základě všech zjištěných skutečností tedy soud musí přisvědčit stěžovateli, že rozhodnutí Ministerstva vnitra mohlo být skutečně stíženo vadou ve smyslu § 47 odst. 5 správního řádu, když vyhotovení rozhodnutí, které bylo stěžovateli doručeno, neobsahovalo podpis oprávněné osoby. Tato vada však není natolik závažná, aby mohla založit nicotnost tohoto rozhodnutí, neboť jak již bylo výše uvedeno, součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které oprávněná osoba podepsala. Není tak vůbec pochyb o tom, že rozhodnutí skutečně vydal PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky, který je k tomu zmocněn příslušným vnitřním předpisem Ministerstva vnitra. Jakkoli je tedy zřejmé, že správní rozhodnutí je stíženo vadou, spočívající v absenci podpisu oprávněné osoby na vyhotovení rozhodnutí, které je doručováno účastníkům, tak tato vada za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Jde o nezákonnost, u níž je třeba k žalobní námitce zkoumat, zda měla vliv na zákonnost končeného rozhodnutí ve věci. Taková námitka tedy nemusela být předmětem přezkumu *ex offio* Krajským soudem v Ostravě.

Nejvyšší správní soud tak neshledal naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v jiné vadě řízení před soudem.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebyly zjištěny vytýkané vady správního řízení, pro které měl soud I. stupně napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v intencích soudního řádu správního, onen soud ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto závěry shledal správnými, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Soudem ustanovenému advokátovi byla odměna stanovena

podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 68/2003 Sb. ve výši 2150 Kč /2 úkony: dle § 11 odst. 1 písm. b) první porada, převzetí, příprava věci, je-li zástupce ustanoven soudem, písm. d) písemné podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti, a náhrady hotových výdajů 2 x 75 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky/, zvýšená o DPH v sazbě 19% ve výši 408,50Kč.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. ledna 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu